

... 47^ο όγαι, α. Γιοιλάνιας Ταβερράμη.

39.- ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ.-

Συντάσσομαι με αυτό που είναι να γίνει, και χαλαρώνω με αυτό που έγινε. Είτε κέρδισα, είτε έχασα. Μέ αρπαξε τό πρέπει, και μέ στίβαξε κοντά του, για να μαθαίνω σε ύψηλά ποσοστά, για την αντικειμενική ανάγκη, και την σωφροσύνη.

Άς κουράστηκες, άς πικράθηκες. Δεν πειράζει!.

Τώρα μπορείς! και ξέρεις! καλύτερα. Ο δρόμος έγινε φαρδύτερος. Οί άξιώσεις και οί άξιωσύνες σου, φτεροκοπούν μέσα σου και όλόγυρά σου, μεθοδικότερα.

-Περπάτησα, χαιρέτησα, περιφρονήθηκα. Μέ άπειλυσαν. Προκάλεσα και παρακάλεσα τίς εύωδιές, να μέ περικυκλώσουν. Νά στήσουν στά χέρια μου, φωλιές και ρίζες. Για να μοιάσει τό κορμί μου, μέ τά δένδρα και τά κλωνάρια τους, που δεν άντέχουν την ζωή τους, χωρίς τό χρίσμα του πουλιού και τής φωλιάς του πάνω τους.

Έγυρα, και από την χαρά, και από τον πόνο. Έπρεπε να μάθω και γι' αυτά. Είχα χρέος να άγκαλιάσω τίς μοίρες μου, για να μέ όρμηνέψουν για τό χθές, τό σήμερα, τό αύριο. Δεν πειράζει, άν έπεσα, άν μάτωσα, άν τσακίστηκα, άν όρφάνεψα, άν άποκλείστηκα, άν έξοντώθηκα.

Άνασυγκροτήθηκα, σηκώθηκα, έγιανα, ξαναστάθηκα, ξαναχαμογέλασα, ίσιζυγιάστηκα, άναρτήθηκα.

Σημαία έγινε ή καρδιά μου. Και τό κοντάρι της, τά χέρια μου, τά μάτια μου, ή περπατησιά μου. Ο μόχθος μου, μου άπέσπασε κι άλλες ύπομονές. Ίσχυρότερες.

-Περίμενε! Θα πάρεις, και θα μάθεις κι άλλα.

ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ, που δεν έφτασε ακόμα τό μεγάλο τραίνο στον σταθμό σου. Τροφοδότησέ τον, για να μην σωριαστεί. Δεν είναι λίγο τό κίνητρο τής άναμονής! Περιορίσου σε αυτό που έχεις, και όνειρέψου αυτό που δεν ήλθε ακόμα.

ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ, που δεν σταματάς να σκέπτεσαι. Δεν πειράζει που χρειάζεται να άναχαιτίζεσαι. Μέσα από κείνες τίς ώρες, οί άναλαμπές σου φωτίζονται, φορτίζονται, και φορτώνονται, μέ άνακαινισμένα και λαμπερότερα φορτία.

ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ πού έχασες τό λεοφωρείο. Μπορεί, τό επόμενο, νά έχει πίο καινούρια μηχανή.

ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ, πού χύθηκε τό γάλα. Μπορεί, νά ήταν ξυρισμένο.

Δέν ΠΕΙΡΑΖΕΙ, πού έπιασε μπόρα σήμερα. Καλύτερα, νά μήν σου τήν χρωστάει αύριο ό ούρανός.

ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ, πού είναι σήμερα ή μέρα πού πεινάς. Γιατί σύμφωνα μέ τούς φυσικούς νόμους τών κύκλων, αύριο, θά είσαι χορτασμένος.

ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ, πού δέν έσπειρες σιτάρι. Θα φυτέψεις αύριο μηλιές.

Ο πόνος τής αναβολής, φύτεψε μέσα σου μπιστάνια ζουμερών άποφάσεων. Ένέργειες δροσερές νέου τύπου.

Εύτυχώς, πού δέν σε ρήμαξε, ή άγωνία τής άποτυχίας και τής άνασφάλειας.

Εύτυχώς, πού ό άετός σε συνεπήρε, μέ τό πέταγμά του, γιατί πρόφτασες και τόν είδες στό ξεκίνημά του, για καινούριες πατρίδες και για καλοπροαίρετους άγωγούς.

Η βαρυκόμια σου, σταμάτησε, εκεί πού άρχισε ή αυτοκυριαρχία σου, νά έξαργυρώνει από τά έσώτερα σου, τίς καλυμένες σου έπιταγές.

ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ, πού δέν είχαν όλες τό ίδιο τίμημα.

Πρόσεξε αυτό πού σε κατακλύζει τώρα. Η ρόδα θα περάσει από πάνω σου. Τό τρίξιμό της, νά γίνει τό τραγούδι σου, Τό έναυσμά σου. Τό καρδιοχτύπι σου. Τό καρποφόρο βήμα σου. Έχεις καιρό, γιατί δέν σταμάτησες νά σκέπτεσαι. Δέν άπαξίωσες τίς σημερινές στιγμές σου. Γιατί καταστρατήγησες τίς συνέχειές σου. Τά λιθάρια σου μέσα σου, όχι μόνον δέν πέτρωσαν, αλλά έγιναν λυτρωτικοί μικροί θεοί, πού σε άγκάλιασαν στό λίκνο σου, για νά γιατρέψεις μέ τίς πίκρες σου, και τά χαμόγελά σου, έσένα έμένα, τούς άλλους.-

ΜΑΡΙΑ ΡΟΚΣΟΠΟΚΛΟΧ

ΜΑΡΙΑ ΓΣΙΟΥΛΙΑ-ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΑ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ
ΘΟΛΑΣΙΚ 16 154 52 ΨΥΧΙΚΟ
ΤΗΛ. ΣΠΙΤΙ: 67.43.250
ΓΡΑΦ. 36.38.911-ΕΣ 22.50

